

РЕШЕНИЕ

№ 7075

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6867** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Ч. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. – САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], № 4, ет. 1, офис 7 срещу Заповед № 1795/27.06.2022 г. на И. И. – младши инспектор, 2-ра група, 2 – ри сектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР с която на основание чл. 171, т.1, б. “б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“, като на основание чл. 172 ал.2 т.3 от ЗДвП му е отнето свидетелството за управление на МПС.

С процесната Заповед, органът е установил, че на 27.06.2022 г. Д. Ч. А. е управлявал МПС „Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Поради това и с оспорваната заповед е постановено прекратяване регистрацията на посоченото МПС, за срок от 6 месеца, като на основание чл. 172 ал.2 т.3 от ЗДвП мярката е изпълнена чрез отнемане свидетелството за регистрация на МПС и табелите с регистрационния номер.

С подадената жалба се иска отмяна на оспорваният акт, като неправилен, необоснован, незаконосъобразен, издаден при грубо нарушение на материалния и процесуалния закон. Посочва, че отразената в нея фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Използвана е бланка, образец, която не отговаря на конкретния случай.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, чрез адвокат И., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото, за което представя списък. Ответната страна - редовно призована, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

От фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена при спазване изискванията за редовност, от надлежна страна, в законоустановеният срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, като за него е приложена и кадрова справка за заемане длъжността към момента на постановяване процесната Заповед. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго

техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ се налага съставомерно и когато лицето откаже да му бъде направено медицинско и химическо лабораторно изследване, съответно тест с техническо средство.

Видно обаче от приложения по делото АУАН с № 520511 от 27.06.2022 г. е, че Д. Ч. е управлявал лек автомобил „Ф. голф“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ДВМ 10“ ЕООД, с посока от [улица]към [улица], в нарушение на чл. 638, ал. 3 от КЗ. Съгласно посочената разпоредба, лице което не е собственик и управлява МПС във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна гражданска отговорност на автомобилистите.

Във връзка с установените по делото факти съдът намира, че необосновано от гл. т. на доказателствата и неправилно от гл.т. на закона административният орган е приел, че при описаната в обжалваната заповед фактическа обстановка се е следвало налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП на жалбоподателя Д. А.. Законът за движение по пътищата съдържа специална правна норма, свързана с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка. Доколкото в случая съставения срещу Д. Ч. АУАН серия GA № 520511/26.07.2022 г., на който се основава обжалваната заповед, е за управление на МПС без сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", квалифицирано като административно нарушение по чл. 638, ал. 3 от КЗ, се е следвало издаването на ЗППАМ по чл. 171, ал. 1, б. "е" от ЗДвП, а не по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна. Оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП № 1795/27.06.2022 г., като постановена в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

По разноските:

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 1510 лв.: 10 лева за държавна такса и 1500 лева заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ вр. чл.143 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 54 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1795/27.06.2022 г. на И. И. – младши инспектор, 2- ра група. 2 – ри сектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР.

ОСЪЖДА СДВР, отдел „Пътна полиция“ да заплати на Д. Ч. А., ЕГН [ЕГН] сумата от 1510 лв. /хиляда петстотин и десет лева/, представляваща направените от жалбоподателя разноски по делото

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: